

243

Besluit van 22 maart 1994, houdende regels betreffende de rechtspositie van wethouders (Rechtspositiebesluit wethouders)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken, van 16 juli 1993, nr. BW93/U1602, directoraat-generaal Openbaar Bestuur, gedaan mede namens de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken;

Gelet op de artikelen 44, eerste en tweede lid, en 51, tweede lid, van de Gemeentewet;

De Raad van State gehoord (advies van 8 februari 1994, nr. W04.93.0474.);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, van 18 maart 1994, nr. BW94/274, directoraat-generaal Openbaar Bestuur, uitgebracht mede namens Onze Minister van Binnenlandse Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. bezoldiging: de bezoldiging, bedoeld in artikel 3, eerste en vijfde lid;
- c. inwonertal: het aantal inwoners volgens de door het Centraal Bureau voor de Statistiek openbaar gemaakte bevolkingscijfers per 1 januari;
- d. gedeputeerde staten: het college van gedeputeerde staten van de provincie waarin de gemeente is gelegen;
- e. tabel: de tabel, opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage;
- f. tijdstip van beëindiging van het wethouderschap: het tijdstip van aftreden, bedoeld in artikel 42 van de Gemeentewet, de dag van ingang van het ontslag, bedoeld in artikel 43, tweede lid en artikel 47, eerste lid, van de Gemeentewet, de dag van ingang van het verlies van het lidmaatschap van de raad, bedoeld in artikel 48, van de Gemeentewet, de dag van ingang van het ontslag bedoeld in artikel 49 van de Gemeentewet of de dag volgende op die van het overlijden;
- g. voormalig wethouder: de wethouder, die is afgetreden of ontslagen of die het lidmaatschap van de raad heeft verloren, dan wel is overleden;

h. tijdsbestedingsnorm: het deel van de werkweek, dat de wethouder in staat dient te worden gesteld aan het wethouderschap te besteden.

Artikel 2

1. Dit besluit is van overeenkomstige toepassing op het raadslid dat gedurende meer dan dertig dagen onafgebroken een wethouder ingevolge artikel 51, eerste lid, van de Gemeentewet heeft vervangen, tenzij anders is bepaald.

2. Dit besluit is van overeenkomstige toepassing op de wethouder die met toepassing van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet de betrekking in deeltijd uitoefent, tenzij anders is bepaald.

HOOFDSTUK 2. DE BEZOLDIGING

Artikel 3

1. De wethouder geniet een bezoldiging volgens de tabel.

2. Als de bezoldiging van het personeel in de sector Rijk wijziging ondergaat en bij die wijziging is bepaald, dat zij een algemeen karakter heeft, worden de in de tabel genoemde bedragen overeenkomstig gewijzigd.

3. De wethouder geniet een vakantie-uitkering en een eindejaars-uitkering overeenkomstig de bepalingen welke daaromtrent voor het personeel in de sector Rijk zijn vastgesteld.

4. Indien aan het personeel in de sector Rijk een eenmalige uitkering wordt toegekend en wordt bepaald dat deze uitkering een algemeen karakter draagt, ontvangt de wethouder een uitkering op gelijke voet.

5. De wethouder die met toepassing van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet de betrekking in deeltijd uitoefent, ontvangt de bezoldiging, bedoeld in het eerste lid, naar evenredigheid met de vastgestelde tijdsbestedingsnorm, bedoeld in artikel 36, vierde lid, van de Gemeentewet.

Artikel 4

1. De bezoldiging wordt door de wethouder genoten met ingang van de dag van de benoeming.

2. De bezoldiging eindigt op het tijdstip van beëindiging van het wethouderschap.

3. De bezoldiging wordt door het raadslid, bedoeld in artikel 2, eerste lid, genoten met ingang van de dag van de aanwijzing door de raad, voor de periode van vervanging.

Artikel 5

1. In geval van overlijden van de wethouder wordt aan de weduwe of weduwnaar van wie de overleden wethouder niet duurzaam gescheiden leefde een bedrag uitgekeerd, gelijk aan de bezoldiging vermeerderd met de vakantieuitkering, welke de wethouder laatstelijk genoot over een tijdvak van drie maanden. Indien de overledene geen weduwe of weduwnaar van wie de overleden wethouder niet duurzaam gescheiden leefde nalaat, geschiedt de uitkering ten behoeve van de minderjarige wettige of natuurlijke kinderen, of minderjarige kinderen waarover de overledene de pleegouderlijke zorg droeg. Onder pleegouderlijke zorg wordt verstaan de zorg voor het onderhoud en de opvoeding van het kind als was het een eigen kind, onafhankelijk van enige verplichting daartoe of van het genieten van een vergoeding daarvoor. Ontbreken ook zodanige

kinderen dan geschiedt de uitkering aan degenen die geheel of grotendeels afhankelijk waren van de bezoldiging van de wethouder.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder weduwe of weduwnaar mede verstaan de nabestaande levenspartner met wie de overleden niet-gehuwde wethouder samenwoonde en – met het oogmerk duurzaam samen te leven – een gemeenschappelijke huishouding heeft gevoerd op basis van een notarieel verleden samenlevingscontract bevattende de wederzijdse rechten en verplichtingen ter zake van die samenwoning en gemeenschappelijke huishouding. Tegelijkertijd kan slechts één persoon als levenspartner worden aangemerkt. Het gemeentebestuur kan verlangen dat een schriftelijke verklaring van een notaris wordt overgelegd waaruit blijkt dat een samenlevingscontract als bedoeld in de eerste volzin is gesloten.

3. Het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing in geval van overlijden van het raadslid, bedoeld in artikel 2, eerste lid.

Artikel 6

1. Op grond van bijzondere omstandigheden kunnen gedeputeerde staten, de gemeenteraad gehoord, de in de tabel genoemde tijdsbestedingsnorm voor de gemeenten in de klasse 1 tot en met 5A verhogen tot maximaal 100%.

2. Verhoging van de tijdsbestedingsnorm leidt in evenredige mate tot verhoging van de bezoldiging.

3. Van het tot verhoging strekkende besluit doen gedeputeerde staten onverwijld schriftelijke mededeling aan Onze Minister.

Artikel 7

1. Op grond van bijzondere omstandigheden kunnen gedeputeerde staten, de gemeenteraad gehoord, een gemeente voor de toepassing van artikel 3 voor een bepaald tijdvak, in een andere klasse plaatsen dan die, waartoe zij krachtens haar inwonertal behoort.

2. Gedeputeerde staten kunnen na afloop van het tijdvak, bedoeld in het eerste lid, een nieuw tijdvak vaststellen.

3. Van de besluiten, genoemd in het eerste en tweede lid, doen gedeputeerde staten onverwijld schriftelijke mededeling aan Onze Minister.

Artikel 8

1. Overgang van een gemeente naar een hogere klasse in verband met toeneming van het inwonertal vindt plaats met ingang van het jaar waarin op 1 januari het inwonertal van die gemeente de minimumgrens van de volgende klasse heeft bereikt en blijkt dat zij die grens ook heeft bereikt op:

a. 1 januari van het volgende jaar of

b. de dag voorafgaande aan een wijziging van de gemeentelijke indeling, waarbij zij is betrokken.

2. Overgang van een gemeente naar een lagere klasse in verband met vermindering van het inwonertal vindt plaats met ingang van het jaar waarin het inwonertal van de gemeente op 1 januari voor de tweede achtereenvolgende maal beneden de minimumgrens van de klasse, waarin de gemeente tot dusver was ingedeeld, gedaald is.

3. Voor gemeenten waarvan het inwonertal ten gevolge van grenscorrectie of wijziging van de gemeentelijke indeling wijziging heeft ondergaan, vindt overgang naar een hogere of lagere klasse plaats met ingang van de datum van de grenscorrectie of de wijziging van de gemeentelijke indeling. Hierbij geldt het inwonertal, zoals dit voor de eerste maal na die datum met inachtneming van die grenscorrectie of

wijziging van de gemeentelijke indeling door het Centraal Bureau voor de Statistiek wordt openbaar gemaakt.

4. Voor de eerste indeling van nieuw ingestelde gemeenten vindt het derde lid overeenkomstige toepassing.

Artikel 9

De overgang van een gemeente naar een lagere klasse, is niet van invloed op de bezoldiging van de op het tijdstip van overgang in functie zijnde wethouder, tot uiterlijk het tijdstip van beëindiging van het wethouderschap.

HOOFDSTUK 3. VERGOEDING BIJZONDERE KOSTEN EN ANDERE FINANCIËLE VOORZIENINGEN

Paragraaf 1. Overhevelingstoeslag

Artikel 10

1. De wethouder ontvangt, totdat voor het personeel in de sector Rijk is besloten niet langer de toeslag als bedoeld in de Wet overhevelings-toeslag opslagpremies toe te kennen, van de gemeente een toeslag die gelijk is aan de premies die ingevolge de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet zouden zijn verschuldigd met betrekking tot het inkomen als wethouder, indien:

a. de Wet financiering volksverzekeringen, artikel 3 en Hoofdstuk II van de Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies, alsmede artikel I van de Wet vereenvoudiging tariefstructuur en aftrekposten in de loon- en inkomstenbelasting, niet van kracht zouden zijn geweest;

b. er geen toeslag als bedoeld in dit lid zou hebben gegolden;

c. een krachtens artikel 2, tweede lid, tweede en derde volzin, van de Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies vastgesteld gedeelte van de premie betreffende de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, gebaseerd op de verhoging die uit een vergroting van de verzekeringsaanspraken ingevolge laatstgenoemde wet, onder gelijktijdige vermindering van overeenkomstige verzekeringsaanspraken ingevolge de Ziekenfondswet, niet in aanmerking wordt genomen.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op het bedrag van de premie dat ingevolge de in het eerste lid genoemde wetten verschuldigd zou zijn geweest, indien niet krachtens artikel 72 van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet en artikel 32 van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten vrijstelling van premiebetaling zou zijn verleend.

Artikel 11

Artikel 10 is van overeenkomstige toepassing op een voormalige wethouder ten aanzien van de uitkering die hem op grond van de verordening krachtens de artikelen 131 en 132a juncto artikel 130 van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers is toegekend.

Paragraaf 2. Tegemoetkoming in ziektekosten

Artikel 12

De wethouder ontvangt ten laste van de gemeentekas een tegemoetkoming ter zake van gemaakte ziektekosten en kosten, verbonden aan de

verzekering tegen ziektekosten, met inachtneming van de artikelen 13 tot en met 16.

Artikel 13

Indien de wethouder deelneemt aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling, ontvangt hij het bedrag van de tegemoetkoming overeenkomstig het bedrag van de bijdrage van de gemeente ten behoeve van deelnemend gemeentelijk personeel.

Artikel 14

1. Indien de wethouder niet deelneemt aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling, wordt het bedrag van de tegemoetkoming aan hem in de kosten, verbonden aan verzekering tegen ziektekosten, vastgesteld overeenkomstig de gemeentelijke regeling ten behoeve van niet-deelnemend gemeentelijk personeel.

2. Bij ontbreken van een gemeentelijke regeling als bedoeld in het eerste lid dan wel indien geen ziektekostenverzekering is afgesloten, wordt het bedrag van de tegemoetkoming aan de wethouder vastgesteld overeenkomstig de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982, met dien verstande dat:

a. artikel 1, onderdeel 1, van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor de toepassing van dit artikel wordt vervangen door: «belanghebbende»: degene, die als burgerlijk ambtenaar, als wethouder of krachtens arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht een of meer betrekkingen bekleedt waarvan de bezoldiging bij wet is geregeld of bij of krachtens koninklijk besluit is vastgesteld;

b. artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor de toepassing van dit artikel wordt vervangen door:

– degenen wier functie wat de bezoldiging betreft geacht wordt niet een volledige te zijn, die aanspraak hebben op gehele geneeskundige verzorging of op gehele vergoeding van de kosten daarvan

– degenen wier functie wat de bezoldiging betreft geacht wordt een volledige te zijn, die aanspraak hebben op gehele of gedeeltelijke geneeskundige verzorging of op gehele of gedeeltelijke vergoeding van de kosten daarvan;

c. artikel 3, eerste lid, onderdeel d, de artikelen 6 tot en met 8 en de artikelen 10 tot en met 13 van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 buiten toepassing worden gelaten.

Artikel 15

1. Aan de wethouder die deelneemt aan de in artikel 13 bedoelde publiekrechtelijke ziektekostenregeling, en over het werkgeversaandeel in de bijdrage aan deze ziektekostenregeling premie voor de Algemene ouderdomswet en de Algemene weduwen- en wezenwet (premie AOW/AWW) is verschuldigd, terwijl hij niet reeds op grond van zijn inkomen uit zijn wethouderschap de maximaal verschuldigde premie AOW/AWW betaalt, wordt een compensatie verleend.

2. De in het eerste lid bedoelde compensatie is gelijk aan het bedrag dat aan de premie AOW/AWW is verschuldigd over het werkgeversaandeel, bedoeld in het eerste lid, en waarmee het op grond van het eigen inkomen, bedoeld in het vorige lid, verschuldigde bedrag aan premie AOW/AWW wordt overschreden.

3. Het bedrag van de compensatie wordt aan het eind van het kalenderjaar vastgesteld en in de maand januari van het daaropvolgende kalenderjaar uitbetaald. Bij benoeming tot wethouder en bij ontslag, aftreden, verlies van het lidmaatschap van de raad of overlijden van de

wethouder in de loop van een kalenderjaar, wordt de compensatie berekend naar rato van het aantal maanden dat betrokkene in dat jaar wethouder is geweest. Bij ontslag en aftreden als wethouder, bij verlies van het lidmaatschap van de raad en bij overlijden van de wethouder vindt de uitbetaling plaats in de maand volgend op de maand, waarin het wethouderschap is beëindigd.

Artikel 16

Indien een gemeentelijke regeling aanwezig is ten behoeve van gemeentelijk personeel ter tegemoetkoming in gemaakte, voor eigen rekening blijvende ziektekosten, is deze van overeenkomstige toepassing op wethouders mits de betrokken wethouder zich in voldoende mate tegen ziektekosten heeft verzekerd.

Artikel 17

De artikelen 12 tot en met 16 zijn van overeenkomstige toepassing op voormalige wethouders, nabestaanden van wethouders en nabestaanden van voormalige wethouders gedurende de periode dat zij een uitkering, dan wel een pensioen genieten op basis van de gemeentelijke verordening krachtens de vijfde afdeling van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers.

Artikel 18

1. Bij de toepassing van de artikelen 13 tot en met 17 wordt ervan uitgegaan dat de wethoudersfuncties de in de tabel genoemde percentages van een volledige betrekking vormen.
2. Indien in een gemeente voor de bezoldiging een hoger percentage geldt dan vermeld in de tabel, is dit hogere percentage van toepassing.

Artikel 19

In bijzondere gevallen kan door burgemeester en wethouders ten laste van de gemeente aan de wethouder een tegemoetkoming worden toegekend in noodzakelijk gemaakte kosten, verband houdende met ziekte, welke de wethouder voor zichzelf en degenen die behoren tot zijn huishouden heeft gemaakt, indien hierin niet ingevolge een andere regeling kan worden voorzien en deze kosten redelijkerwijs niet te zijnen laste kunnen blijven.

Artikel 20

1. In geval van ziekte welke in overwegende mate haar oorzaak vindt:
  - a. in de aard van de aan de functie van wethouder verbonden werkzaamheden, of
  - b. in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht, en
  - c. niet aan eigen schuld of onvoorzichtigheid is te wijten, kunnen de naar het oordeel van burgemeester en wethouders noodzakelijk gemaakte kosten van geneeskundige behandeling of verzorging, voor zover deze kosten ten laste van de wethouder blijven, aan de wethouder voor rekening van de gemeente worden vergoed.
2. Ter zake van andere schade, voortvloeiende uit de in het eerste lid bedoelde werkzaamheden of omstandigheden, kunnen de nadere voorschriften, zoals deze door het gemeentebestuur ten aanzien van haar ambtelijk personeel eventueel zijn vastgesteld, van overeenkomstige toepassing worden verklaard op de wethouder in die gemeente.

Artikel 21

1. Aan de voormalig wethouder, wiens recht op uitkering op grond van een verordening, bedoeld in de vijfde afdeling van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers, is voortgezet wegens algemene invaliditeit, wordt, indien zijn invaliditeit het gevolg is van ziekten of gebreken die in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de aan het ambt van wethouder verbonden werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze werden verricht, en deze niet aan zijn schuld of onvoorzichtigheid zijn te wijten, een uitkering verleend ten bedrage van 18% van de uitkering op grond van een verordening als evenbedoeld. De uitkering eindigt met ingang van de maand, waarin de voormalig wethouder de leeftijd van 65 jaar bereikt.

2. Indien het overlijden van een wethouder, dan wel van een voor een uitkering als bedoeld in het eerste lid in aanmerking gekomen voormalig wethouder, het rechtstreeks gevolg is van ziekten of gebreken als bedoeld in het eerste lid, wordt aan degene die in verband met dit overlijden krachtens een verordening als bedoeld in het eerste lid een pensioen geniet, een uitkering verleend ten bedrage van 18% van dit pensioen. De uitkering eindigt met ingang van de maand, waarin de overledene de leeftijd van 65 jaar zou hebben bereikt, dan wel – indien de weduwe of weduwnaar aan wie een pensioen werd toegekend, hertrouwt – met ingang van de maand volgende op die van het hertrouwen.

Paragraaf 3. Vergoeding onkosten

Artikel 22

De raad kan bij verordening bepalen dat aan de wethouder een tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen zijn woning en zijn plaats van tewerkstelling wordt verstrekt, met dien verstande dat:

a. geen tegemoetkoming wordt verstrekt indien de afstand tussen woning en plaats van tewerkstelling van de wethouder tien kilometer of minder bedraagt;

b. de tegemoetkoming niet hoger wordt gesteld dan de bedragen die bij of krachtens artikel 12 van het Verplaatsingskostenbesluit 1989 zijn gesteld.

Artikel 23

1. De raad kan bij verordening bepalen dat aan de wethouder naast de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 22, vergoeding wordt verleend voor reiskosten ter zake van andere dan de in artikel 22 bedoelde reizen, ten behoeve van de gemeente gemaakt, met dien verstande dat voor het gebruik van een eigen motorvoertuig de vergoeding niet hoger wordt gesteld dan het bedrag dat bij of krachtens artikel 7 van het Reisbesluit binnenland is vastgesteld.

2. De raad kan bij verordening bepalen dat aan de wethouder vergoeding wordt verleend voor werkelijk gemaakte verblijfskosten ter zake van reizen, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 24

De raad kan bij verordening bepalen dat een wethouder, naar in de verordening te stellen regels, ten laste van de gemeente een tegemoetkoming ontvangt ter zake van kosten voor in verband met de vervulling van het wethouderschap noodzakelijke kinderopvang.

Artikel 25

1. De raad kan bij verordening bepalen dat aan de wethouder een vergoeding voor overige kosten, verbonden aan de uitoefening van het ambt, wordt verleend.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding bedraagt per jaar ten hoogste

f 3 262,- in gemeenten met minder dan 8 001 inwoners;

f 5 365,- in gemeenten met 8 001-14 000 inwoners;

f 6 944,- in gemeenten met 14 001-18 000 inwoners;

f 7 576,- in gemeenten met meer dan de 18 000 inwoners.

3. De bedragen, genoemd in het tweede lid, worden per 1 januari van elk jaar door Onze Minister herzien aan de hand van de consumentenprijsindex, geldende voor de maand september.

4. Telkens wanneer de bedragen, genoemd in het tweede lid, wijziging ondergaan, maakt Onze Minister de nieuwe bedragen bekend in de Staatscourant.

Artikel 26

1. De wethouder die in de loop van het kalenderjaar is benoemd dan wel het wethouderschap heeft beëindigd als bedoeld in artikel 1, onderdeel f, ontvangt de vergoeding, bedoeld in artikel 25, eerste lid, naar evenredigheid met de periode van uitoefening van het ambt in bedoeld kalenderjaar.

2. De wethouder die met toepassing van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet de betrekking in deeltijd uitoefent, ontvangt de vergoeding, bedoeld in artikel 25, eerste lid, naar evenredigheid met de vastgestelde tijdsbestedingsnorm, bedoeld in artikel 36, vierde lid, van de Gemeentewet.

Artikel 27

1. Verhoging van de tijdsbestedingsnorm, zoals geregeld in artikel 6, leidt tot verhoging van de vergoeding voor overige kosten, indien aan de hogere tijdsbestedingsnorm een hoger bedrag voor bedoelde vergoeding is verbonden.

2. Indien een gemeente op grond van artikel 7 in een andere klasse is geplaatst, wordt voor de toepassing van artikel 25, tweede lid, uitgegaan van het bij die klasse behorende inwonertal.

3. Voor de toepassing van artikel 25, tweede lid, zijn de artikelen 8 en 9 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 28

1. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen wordt door de wethouder genoten met ingang van de dag van de benoeming.

2. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen eindigt op het tijdstip van beëindiging van het wethouderschap.

3. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen wordt door het raadslid, bedoeld in artikel 2, eerste lid, genoten met ingang van de dag van de aanwijzing door de raad, voor de periode van vervanging.

HOOFDSTUK 4. OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 29

1. Ten behoeve van de wethouder die uitsluitend ten gevolge van de invoering van dit besluit in inkomen zou achteruitgaan, wordt zolang hij ononderbroken wethouder is, de bezoldiging gehandhaafd op het niveau als ware voor hem de provinciale verordening op basis van artikel 100 gemeentewet nog van toepassing.

2. Het eerste lid laat onverlet een inkomensvermindering ten gevolge van een vermindering van het inwonertal. In dat geval vindt bezoldiging conform dit besluit plaats, indien bezoldiging conform de voorheen geldende regelingen nadeliger uitvalt.

Artikel 30

Het koninklijk besluit van 3 juli 1986, tot uitvoering van artikel 100, derde lid, van de gemeentewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het wethoudersambt (Stb. 406) en het Besluit regels kostenvergoedingen wethouders worden ingetrokken.

Artikel 31

1. De intrekking van de in artikel 30 genoemde besluiten heeft geen gevolgen voor de geldigheid van de op de dag voor de inwerkingtreding van dit besluit geldende beslissingen.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op de beslissingen van gedeputeerde staten inzake de klassificatie van gemeenten en de verhoging van de tijdsbestedingsnorm.

Artikel 32

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 januari 1994.

Artikel 33

Dit besluit wordt aangehaald als: Rechtspositiebesluit wethouders.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 22 maart 1994

Beatrix

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I.J. W. de Graaff-Nauta

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn

Uitgegeven de zevende april 1994

De Minister van Justitie a.i.,
E. van Thijn

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 mei 1994, nr. 88.

Tabel, bedoeld in artikel 1, onderdeel b, van het Rechtspositiebesluit wethouders

Klasse	Inwonertal	Tijdsbestedingsnorm in %	Bezoldiging per 1-1-1994 *)
1	- 2 000	25	f 4 569,- (f 1 142,-)
2	2 001 - 4 000	35	f 4 569,- (f 1 599,-)
3	4 001 - 8 000	45	f 5 356,- (f 2 410,-)
4	8 001 - 14 000	55	f 6 521,- (f 3 587,-)
5A	14 001 - 18 000	70	f 6 981,- (f 4 887,-)
5B	18 001 - 24 000	100	f 6 981,-
6	24 001 - 40 000	100	f 7 531,-
7	40 001 - 60 000	100	f 8 203,-
8	60 001 - 100 000	100	f 9 543,-
9	100 001 - 150 000	100	f 10 836,-
10	150 001 - 375 000	100	f 11 918,-
11	375 001 en meer	100	f 13 969,-

*) De maandbedragen, zoals deze gelden per 1-1-'94. De bedragen tussen haakjes zijn de bedragen nadat 25% tot en met 70% van de respectievelijke normbedragen is genomen, zoals omschreven in de toelichting bij artikel 3, van dit besluit.

NOTA VAN TOELICHTING

1. Algemeen

In dit besluit vindt op grond van artikel 44, eerste en tweede lid, van de Gemeentewet regeling plaats van de bezoldiging van de wethouder, de tegemoetkoming in of vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het wethoudersambt. Op basis van artikel 51, tweede lid, van de Gemeentewet is in dit besluit eveneens geregeld de toekenning van een vergoeding aan degene die met de waarneming van het ambt van wethouder is belast.

De rechtspositie van de wethouder was onder de oude gemeentewet fragmentarisch geregeld. De kostenvergoedingen en andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het wethoudersambt werden op rijksniveau geregeld in drie verschillende koninklijke besluiten. Deze besluiten waren het koninklijk besluit van 3 juli 1986, tot uitvoering van artikel 100, derde lid, van de gemeentewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het wethoudersambt (Stb. 406), het Besluit inkomenstoelage belanghebbenden in de zin van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982.

De regeling van de jaarwedde zelf vond, naast andere onderwerpen, plaats in een provinciale jaarweddeverordening. De provinciale jaarweddeverordening werd vastgesteld door gedeputeerde staten, na het horen van provinciale staten, om vervolgens ter goedkeuring aan de Kroon te worden voorgelegd. Hiermee werd een uniforme regeling van de rechtspositie van de wethouders over het hele land bereikt, mede omdat de daarvoor opgestelde model-jaarweddeverordening overal werd nagevolgd. Door het onderhavige besluit wordt de uniformiteit derhalve gecontinueerd.

Het onderhavige besluit regelt de bovengenoemde onderwerpen in één regeling tezamen. De eerste twee besluiten zijn dientengevolge bij de inwerkingtreding van dit besluit ingetrokken. Hiermee wordt de inzichtelijkheid van de gehele materiële rechtspositie aanzienlijk verbeterd.

Op een aantal punten wordt in dit besluit verandering gebracht in de rechtspositie van de wethouder. In paragraaf 2 van deze nota worden deze wijzigingen en de hoofdlijnen van dit besluit weergegeven. Voor het overige blijft de rechtspositie van de wethouder ongewijzigd.

2. De hoofdlijnen van het besluit

In dit besluit is naast de samenvoeging van de reeds bestaande rechtspositieregelingen een groot aantal vernieuwingen en verbeteringen aangebracht in de rechtspositie van de wethouder.

De full-time grens voor wethouders is verlaagd van gemeenten met 24 000 inwoners naar gemeenten met 18 000 inwoners. Dientengevolge is de tijdsbestedingsnorm in gemeenten met een inwonertal tussen 14 001 en 18 000 inwoners met 10% verhoogd. Bovendien is in gemeenten tot 14 000 inwoners de tijdsbestedingsnorm verhoogd met 5%. Door deze laatste maatregel is de aansluiting behouden met de eveneens gewijzigde bezoldigingsstructuur van burgemeesters in gemeenten tot 14 000 inwoners.

Hiertoe is overgegaan, omdat de bestuurslast van wethouders in genoemde klassen sinds 1985 in belangrijke mate is toegenomen. Dit ten gevolge van onder meer de verzwaring van de taken van de wethouder door het door het Rijk gevoerde decentralisatiebeleid en de toegenomen complexiteit van regelgeving.

Ten gevolge van deze maatregelen is een evenwichtiger bezoldigingsstructuur tot stand gekomen, waardoor de onderlinge samenhang tussen de verschillende klassen is toegenomen.

Daarnaast zijn de in het Bestuursakkoord tussen het Rijk en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (hierna: VNG) (Bestuursakkoord is gepubliceerd als bijlage bij «Nieuwe Gemeente-Magazine», jaargang 44, nr. 46, d.d. 16 november 1990) gemaakte afspraken in dit besluit gerealiseerd. Zo is bijvoorbeeld de compensatie voor de Algemene ouderdomswet/Algemene weduwen- en wezenwet-premie (hierna: AOW/AWW-premie) over het werkgeversaandeel in de premie van de publiekrechtelijke ziektekostenregeling Instituut Zorgverzekering Ambtenaren (hierna: IZA) geregeld, alsmede de 18%- (van het pensioen-)regeling ingevoerd.

Bovendien hebben het raadslid dat een wethouder dat gedurende meer dan 30 dagen onafgebroken heeft vervangen en de deeltijdwethouder in dit besluit een aan de wethouder nagenoeg gelijkwaardige rechtspositie gekregen.

2.1. Verlaging van de full-time grens voor wethouders in gemeenten met 24 000 inwoners naar gemeenten met 18 000 inwoners

Sinds 1 januari 1985 is de weddestructuur voor wethouders afgestemd op de voor de ambtelijke bezoldigingsindeling bij de gemeenten vastgestelde 11 inwonersklassen. In gemeenten met een inwonertal tot 24 000, de klassen 1 tot en met 5, was het ambt van wethouder een deeltijdfunctie. In gemeenten boven 24 000 inwoners was het wethoudersambt een full-time functie. De laatste jaren is deze full-time grens verschillende malen aan de orde gesteld. Met name door de VNG is steeds gepleit voor verlaging van de full-time grens.

Bij de plenaire behandeling in de Tweede Kamer van het voorstel nieuwe Gemeentewet is een motie-Van der Burg (Kamerstukken II 1990/91, 19 403, nr. 70) aanvaard.

In de motie werd geconstateerd dat de wethoudersfunctie in gemeenten met tussen 18 000 en 24 000 inwoners feitelijk veelal een full-time betrekking is en als mening werd uitgesproken dat deze situatie geformaliseerd diende te worden. Aan de regering werd tevens gevraagd hiermee bij het opstellen van de algemene maatregel van bestuur ex artikel 44, eerste lid, van de nieuwe Gemeentewet rekening te houden.

Ook in het Bestuursakkoord Rijk/VNG van 19 oktober 1990 is hierover een afspraak gemaakt, namelijk dat het rijk ruimte zou bieden voor een oplossing voor de toenemende werkdruk voor wethouders met name in de categorie gemeenten van 18 000 tot 24 000 inwoners.

In de UCV over de notitie «Materiële rechtspositie staten- en raadsleden, gedeputeerden en wethouders» van 12 november 1990 (Kamerstukken II 1990/91, 20 921, nr. 2) is gesproken over bovengenoemde motie-Van der Burg. Om tot een eerste stap in de richting van verlaging van de full-time grens te komen, is er een motie-Zijlstra aanvaard betreffende de verhoging van de tijdsbestedingsnorm van 80% naar 85% voor wethouders in eerdergenoemde gemeenten per 1 januari 1991 (Kamerstukken II 1990/91, 20 921, nr. 9). Deze verhoging is in 1991 gerealiseerd. Ter uitvoering van de motie-Van der Burg is bij brief van 4 april 1991 (Kamerstukken II 1990/91, 20 921, nr. 12) aan de Tweede Kamer meegegeeld dat getracht werd te bevorderen dat bij de invoering van de nieuwe Gemeentewet de verlaging van de full-time grens tot gemeenten met 18 000 inwoners zou worden gerealiseerd. In het onderhavige besluit is hieraan uitvoering gegeven in artikel 3 juncto de in de bijlage opgenomen tabel.

2.2. Aanpassing van de opbouw van de bezoldigingsstructuur van wethouders ten gevolge van de verlaging van de full-time grens

De verlaging van de full-time grens heeft gevolgen voor de opbouw van de bezoldigingsstructuur van een aantal van deze wethouders. In de naastlagere gemeenteklasse van 14 000 tot 18 000 inwoners was de tijdsbestedingsnorm 60%. Na verlaging van de full-time grens tot gemeenten van 18 000 inwoners zou zonder wijziging in de bezoldigingsstructuur in die gemeente klasse een verschil van 40% ontstaan met de naastlagere klasse. Dit verschil in tijdsbestedingsnorm tussen gemeenteklassen wordt te groot en niet wenselijk geacht. Van een geleidelijke opbouw van deze structuur is dan immers geen sprake meer. Daarom is in het onderhavige besluit de tijdsbestedingsnorm in de gemeenten van 14 001 tot 18 000 verhoogd van 60% naar 70%.

2.3. Aanpassing van de bezoldigingsstructuur van wethouders als gevolg van de verhoging van de bezoldiging van burgemeesters in gemeenten van 0-14 001 inwoners.

In de bezoldigingstructuur voor burgemeesters bestond een verschil van 1 óf 2 schalen tussen de bezoldiging van burgemeester en secretaris. In gemeenten met minder dan 14 000 inwoners bestond een verschil in bezoldiging tussen beide functies van één schaal – de bezoldiging van de burgemeester loopt hier van de schalen 10 tot en met 13 – en in gemeenten daarboven een verschil in twee schalen – de bezoldiging loopt hier van de schalen 15 tot en met 21. De schaal 14 ontbrak in deze structuur, waardoor sprake was van een «knik» in de bezoldigingsstructuur..

In het Georganiseerd overleg tussen burgemeesters en de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november 1992 is besloten tot een herstructurering van de bezoldigingsstructuur. De bezoldiging van burgemeesters van gemeenten met minder dan 14 000 inwoners is verhoogd met 1 schaal opdat de feitelijke bezoldiging meer overeenkomt met de zwaarte van de inhoud van de functie. De bezoldigingsverhouding tussen burgemeester en secretaris zoals die bestaat in gemeenten met meer dan 14 000 inwoners (twee schalen verschil) is dus naar beneden doorgetrokken. Hierdoor is een evenwichtiger opbouw van de bezoldigings-schalen ontstaan.

De verhoging van de bezoldiging van burgemeesters per 1 januari 1994 in gemeenten van 0-14 000 inwoners tot het niveau van de schalen 11 tot en met 14 heeft gevolgen voor het procentuele verschil in de bezoldiging tussen burgemeesters en wethouders in deze gemeenteklassen (klassen 1 t/m 4).

Vóór de verhoging van de bezoldiging van de burgemeesters was in deze gemeenten de bezoldiging van wethouders gemiddeld 70% van de burgemeestersbezoldiging. Na de verhoging van de burgemeestersbezoldiging per 1 januari 1994 zou de wedde van wethouders gemiddeld 63,21% van de bezoldiging van burgemeesters gaan bedragen. Het is te verwachten dat een dergelijke toename van het procentueel verschil in bezoldiging in de betreffende gemeenten als zeer problematisch zal worden ervaren. Hoewel het hier om verschillende functies gaat, is toch geprobeerd de vóór 1 januari 1994 geldende verhouding zoveel mogelijk te handhaven. Daarom is de tijdsbestedingsnorm van wethouders in deze gemeenten in het onderhavige besluit verhoogd met 5%. Hierdoor is het gemiddelde procentuele verschil tussen de bezoldiging van burgemeesters en de bezoldiging van wethouders teruggebracht tot gemiddeld 68,21%.

Rekening houdend met de verlaging van de full-time grens en de verhoging op bovenbeschreven wijze van de tijdsbestedingsnormen van de verschillende gemeenteklassen, ziet de opbouw van de bezoldigings-

structuur van wethouders in gemeenten tot 24 000 inwoners er onder de werking van het onderhavige besluit als volgt uit:

Klasse	Huidige tijds- bestedingsnorm	Nieuwe tijds- bestedingsnorm
0 - 2 000	20%	25%
2 001 - 4 000	30%	35%
4 001 - 8 000	40%	45%
8 001 - 14 000	50%	55%
14 001 - 18 000	60%	70%
18 001 - 24 000	85%	100%

2.4. De positie van de plaatsvervangend wethouder en de deeltijd-wethouder

De positie van het op grond van artikel 51 van de Gemeentewet aangewezen raadslid als plaatsvervangend wethouder is voor de toepassing van dit besluit nagenoeg gelijk aan die van de wethouder. De plaatsvervanger verricht immers in de meeste gevallen alle taken van de wethouder die wordt vervangen. Daarom is het redelijk de rechtspositie van de plaatsvervanger zoveel mogelijk gelijk te maken aan de rechtspositie van de wethouder. Er blijven enkele verschillen, zoals het tijdstip van de aanvang van de bezoldigingsperiode, alsmede het tijdstip van de aanvang van de periode voor vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen (artikelen 4, derde lid en 25, tweede lid). Omdat de plaatsvervangend wethouder wordt aangewezen door de raad, is als aanvangstijdstip het tijdstip van aanwijzing gekozen.

Daarbij is echter van belang dat de plaatsvervanger de bezoldiging met terugwerkende kracht ontvangt, op het tijdstip dat de plaatsvervanger meer dan dertig dagen onafgebroken een wethouder heeft vervangen. Dit betekent tevens dat, indien de vervanging korter dan 30 dagen heeft geduurd, de plaatsvervangend wethouder hiervoor geen bezoldiging of vergoedingen ontvangt. Mede uit praktische overwegingen is besloten niet over te gaan tot honorering bij vervanging gedurende korte tijd en is vastgehouden aan een periode van 30 dagen. Het werken met deze 30-dagen termijn leverde in het verleden geen problemen op.

De gelijke toepassing van dit besluit gaat evenmin op in geval van overlijden van de plaatsvervangend wethouder. De overleden plaatsvervangend wethouder wordt rechtspositioneel weer als raadslid aangemerkt. De artikelen 11, 17 en 21, waarin gesproken wordt van de voormalig wethouder, zijn ook niet van toepassing op de voormalig plaatsvervangend wethouder. Na beëindiging van het plaatsvervangend wethouderschap wordt de plaatsvervangend wethouder wederom als raadslid aangemerkt.

De reden voor bovengenoemde verschillen is, dat ervan is uitgegaan dat voor de plaatsvervangend wethouder het wethouderschap geen vervanging van een hoofdbetrekking vormt, zoals dit bij de wethouder doorgaans wel het geval is. Mede gelet op de (tijdelijke) aard van de plaatsvervanging, wordt voor de berekening van het pensioen en de uitkering bij overlijden uitgegaan van het raadslidmaatschap van de plaatsvervangend wethouder.

Ook de positie van de wethouder die met toepassing van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet de betrekking in deeltijd uitoefent, is voor de toepassing van dit besluit nagenoeg gelijk aan de positie van de full-time wethouder. De bezoldiging alsmede de vergoedingen van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen van de deeltijd-wethouder worden namelijk bepaald door het percentage dat de wethouder in deeltijd werkt (artikelen 3 en 26).

Als een wethoudersfunctie dus, met toepassing van artikel 36 van de Gemeentewet, door twee deeltijdwethouders wordt vervuld, waarvan de

één 40% werkt en de ander 60%, krijgt de eerste 40% van de bezoldiging en vergoedingen en de ander 60%.

De gelijkwaardigheid van de plaatsvervanger en de deeltijdwethouder komt ook tot uitdrukking in de systematiek van dit besluit. De meeste bepalingen van dit besluit zijn van overeenkomstige toepassing en daar waar deze gelijkwaardigheid niet geldt, wordt dit in de betreffende artikelen aangegeven.

In het geval dat een deeltijd-wethouder wordt vervangen, zijn zowel de bepalingen, inclusief de uitzonderingen, betreffende de plaatsvervangend wethouder als de bepalingen, inclusief de uitzonderingen, betreffende de deeltijdwethouder in gelijke zin van overeenkomstige toepassing.

2.5. Automatische doorwerking eenmalige uitkering

De mogelijkheid tot toekenning van een eenmalige uitkering is opgenomen in artikel 3, vierde lid, van dit besluit. Dit artikellid vormt de rechtsgrond op grond waarvan een eenmalige uitkering, indien deze aan het personeel in de sector Rijk wordt toegekend en tevens wordt bepaald dat deze uitkering een algemeen karakter draagt, wordt toegekend aan de wethouder. Dit lid voorkomt dat elke toekenning van een eenmalige uitkering aan wethouders bij algemene maatregel van bestuur moet worden geregeld.

2.6. Compensatie AOW/AWW-premie over werkgeversdeel IZA-premie

In artikel 15 van dit besluit wordt de afspraak, gemaakt in het Bestuursakkoord Rijk/VNG van 19 oktober 1990, over de compensatie van de over de werkgeversbijdrage in de IZA-premie verschuldigde premies AOW/AWW gerealiseerd.

Het rijk zegde toe voorzieningen te treffen voor wethouders naar het voorbeeld van de regelingen die ter zake voor ambtenaren gelden.

In 1985 zijn ambtenaren zelf AOW/AWW-premie gaan betalen. Gemeente-ambtenaren werden hiermee ook verplicht deze premie te betalen over het aandeel dat de gemeente neemt in de premie voor de publiekrechtelijke ziektekostenverzekering. Dit betekende per saldo een vermindering van de tegemoetkoming in de ziektekosten. Over de jaren 1985 en 1986 werd het nadeel voor gemeenteambtenaren gecompenseerd door een eenmalige uitkering voor alle belanghebbenden. Aan de gemeenten is medegedeeld dat deze uitkering ook aan wethouders (voor zover vallend onder de IZA-regeling) kon worden uitbetaald. In 1987 is een regeling tot stand gekomen die was toegesneden op de inkomenssituatie van de individuele ambtenaar. Door de eenmalige uitkering werden namelijk ook ambtenaren (met hoge inkomens) gecompenseerd, die reeds op basis van hun inkomen uit hun dienstbetrekking de maximale premie AOW/AWW hadden betaald (en derhalve geen premie over de werkgeversbijdrage in de IZA-premie meer hoefden af te dragen).

In 1990 is met de inwerkingtreding van het Oort-regime de bovengenoemde situatie gewijzigd. De premies AOW/AWW werden onderdeel van het tarief van de eerste schijf van de inkomstenbelasting. Dit had tot gevolg dat de berekeningswijze van de te compenseren premies moest worden gewijzigd. Sinds 1990 wordt het te compenseren bedrag berekend door het premiedeel AOW/AWW uit de eerste schijf te vermenigvuldigen met de werkgeversbijdrage. De compensatie wordt alleen uitgekeerd voor zover het inkomen van de betrokkene de maximale premie-grens AOW/AWW niet overschrijdt. Het voorgaande is voor de ambtenaren geregeld in artikel E21 van het Algemeen Ambtenarenreglement (AAR). Bij de opstelling van artikel 15 van dit besluit is aansluiting gezocht bij de formulering van artikel E21 AAR. Voor de betekenis van artikel 15 voor de rechtspositie van de wethouder wordt verwezen naar de toelichting op artikel 15 in het artikelsgewijze gedeelte van deze nota.

2.7. De 18%-(van het pensioen-)regeling

In het Bestuursakkoord Rijk/VNG van 19 oktober 1990 is tevens de afspraak gemaakt dat de 18%-regeling, zoals deze geldt voor rijksambtenaren en is geregeld in artikel 45 van het Algemeen Rijksambtenarenreglement, voor wethouders in de algemene maatregel van bestuur op basis van de nieuwe Gemeentewet zal worden opgenomen.

Bij de inwerkingtreding van de Algemene burgerlijke pensioenwet in 1966 is het «dienstinvaliditeitspensioen» vervallen.

Bij de bespreking in de Centrale Commissie voor Georganiseerd Overleg, welke aan de totstandkoming van die nieuwe pensioenwet voorafging, is aan de ambtenarenorganisaties toegezegd dat voor het vervallen van het verhoogde invaliditeitspensioen – teruggebracht van 90% naar 80% – een compensatie zou worden gezocht door het verlenen van een aanvullende uitkering op het pensioen. Deze aanvullende uitkering wordt verleend wanneer de ziekten of gebreken, welke tot de ongeschiktverklaring of tot het overlijden van de ambtenaar/werknemer hebben geleid, in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de opgedragen werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht.

De hoogte van de aanvullende uitkering voor de gewezen ambtenaar/werknemer die in het genot is van een invaliditeitspensioen, vermeerderd met een aanvulling als bedoeld in artikel F9 van de Algemene burgerlijke pensioenwet, bedroeg sinds 1966 12,5%. In verband met een verdere verlaging van het totaal van het invaliditeitspensioen en de genoemde artikel F9-aanvulling, onder toekenning van een toeslag, naar 73% is in 1984 het percentage van 12,5 verhoogd tot 18. Met dit percentage van 18 werd bereikt dat het totaal-inkomen van de betreffende gewezen ambtenaar – dat dan bestaat uit enerzijds een invaliditeitspensioen, een aanvulling als bedoeld in artikel F9 van de Abp-wet en een toeslag in verband met het weer zelf gaan betalen van de premie AOW/AWW en anderzijds uit een daarover berekende uitkering van 18% – weer ongeveer 90% van de middelsom bedraagt.

Hetgeen hierboven is geschreven over de gewezen ambtenaar/werknemer wordt door artikel 20 van dit besluit van overeenkomstige toepassing verklaard op de in dit besluit gedefinieerde voormalig wethouder.

De in het Bestuursakkoord Rijk/VNG van 19 oktober 1990 gemaakte afspraak over de 18%-regeling is hierdoor gerealiseerd.

2.8. Aansluiting van de wethouders bij de sector Rijk

Per 1 april 1993 is het sectorenmodel in het arbeidsvoorwaardenoverleg ingevoerd. Dit betekent dat per die datum de onderhandelingen over het salaris, arbeidsduur en de aanvullende aanspraken bij ziekte en werkloosheid van het overheidspersoneel niet meer in het Centraal Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken (CGOA) worden gevoerd, maar in acht sectoren. Deze sectoren zijn: Rijk, defensie, onderwijs en wetenschappen, politie, rechterlijke macht, gemeenten, provincies en waterschappen. In de sector Rijk worden de onderhandelingen van werkgeverszijde gevoerd door de Minister van Binnenlandse Zaken, in de sector-Gemeenten door het College voor Arbeidszaken. Invoering van het sectorenmodel betekent dat op bovengenoemde onderwerpen de rechtspositie van het overheidspersoneel per sector kan gaan verschillen.

Bij het opstellen van voorliggend besluit is nagegaan welke gevolgen dit sectoren-model heeft voor de bezoldiging van wethouders. Onder de oude gemeentewet werden de wethouders bezoldigd volgens door het Rijk vastgestelde normen. De bezoldiging van wethouders was geregeld bij provinciale verordening waarin een koppeling met het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (BBRA 1984) was aangebracht.

De vraag is of deze koppeling van de bezoldiging van wethouders met het BBRA 1984 gehandhaafd moet blijven, of dat wethouders de inkomensontwikkeling in de sector gemeenten gaan volgen.

Bij de beantwoording van deze vraag is een aantal aspecten gewogen. Het college van burgemeester en wethouders is een gemeentelijk orgaan. De wethouder bekleedt derhalve een gemeentelijke functie.

Voorts is van belang dat de wethouder functioneert in een ambtelijke omgeving, waarbij het, gelet op goede onderlinge verhoudingen, gewenst is dat de salarisontwikkeling van de wethouders niet te ver met die van de ambtenaren uit de pas loopt.

Deze twee aspecten pleiten er voor de wethouders de salarisontwikkeling van het gemeentelijk personeel te laten volgen.

Hiertegenover staat evenwel een aantal andere aspecten.

Allereerst het waarborgen van eenheid en uniformiteit binnen het openbaar bestuur. De rechtspositie van bestuurders is hier een belangrijk element van. Het Rijk draagt zorg voor een deugdelijke rechtspositie van bestuurders, mede om te verzekeren dat er genoeg voldoende gekwalificeerde personen voor bestuursfuncties beschikbaar zijn. Deze verantwoordelijkheid wordt in de Gemeentewet onder meer tot uitdrukking gebracht door de opdracht om de rechtspositie van de wethouders bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te regelen. Met de opdracht tot regeling van de rechtspositie verdraagt een aansluiting van de salarisontwikkeling van wethouders bij de salarisontwikkeling in de sector gemeenten zich niet goed. Op laatstgenoemde salarisontwikkeling heeft het Rijk immers geen invloed. Dit houdt in dat indien de salarisontwikkeling in de sector gemeenten gevolgd zou worden, de regeling in bedoelde algemene maatregel van bestuur slechts een «vertaling» kan bevatten van de gemeentelijke salarisontwikkeling zonder dat door de amvb-gever op de inhoud van het besluit werkelijke invloed kan worden uitgeoefend. Dit is ook uit staatsrechtelijk oogpunt een niet zeer wenselijke situatie en leidt tot de conclusie dat, zolang de wetgever niet heeft uitgesproken dat er hier geen taak meer ligt voor het Rijk, waarmee de opdracht tot regeling bij algemene maatregel van bestuur kan komen te vervallen, aansluiting bij de sector Rijk voor de hand ligt.

Voorts is van belang dat bij de totstandkoming van het nieuwe overlegstelsel ten aanzien van de burgemeesters is overeengekomen dat zij wat hun salarisontwikkeling betreft de sector Rijk volgen. De wethouders maken samen met de burgemeester deel uit van één college. Ervaring in het verleden heeft geleerd dat, hoewel het gaat om verschillende functies, verschil in salarisontwikkeling tussen burgemeesters enerzijds en wethouders anderzijds, als problematisch zal worden ervaren. Door beiden aan de salarisontwikkeling in de sector Rijk te koppelen, wordt een dergelijk verschil voorkomen.

Ten derde zij erop gewezen dat de wethouder niet alleen in de context van zijn eigen gemeente functioneert. De wethouder maakt ook deel uit van een groter geheel van politieke ambtsdragers. Het is van belang dat de juiste onderlinge verhoudingen wat betreft rechtspositie tussen de verschillende categorieën politieke ambtsdragers gewaarborgd blijven. Voorkomen moet worden dat door afwijkende onderlinge verhoudingen er een druk ontstaat om, bij een verschillende salarisontwikkeling in de verschillende sectoren, bij alle politieke ambtsdragers steeds de meest gunstige ontwikkeling te volgen. Dit kan alleen door alle politieke ambtsdragers de ontwikkeling in één sector te laten volgen.

Tenslotte pleit een meer praktisch argument er op dit moment voor ervoor te kiezen dat de wethouders de ontwikkelingen in de sector Rijk volgen. De huidige regeling bevat een koppeling met de salaristabel van het BBRA 1984. Voor het gemeentelijk personeel bestaat een dergelijke regeling niet, de bezoldiging van het gemeentelijk personeel is afgestemd op die van het personeel in de sector Rijk. Op dit moment is nog niet

duidelijk hoe de nieuwe formele bezoldigingsstructuur in de sector gemeenten er uit zal komen te zien. Een koppeling leggen met deze nieuwe structuur is derhalve op dit moment niet mogelijk.

De koppeling aan de salarisontwikkeling bij de sector Rijk brengt geen wijziging met zich mee voor de thans gehanteerde methodiek voor de aanpassing van lonen en prijzen van het Gemeentefonds. De salarisontwikkeling kan worden bekostigd binnen de ruimte die de nominale vergoedingssystematiek biedt. Een afzonderlijke vergoeding zou niet stroken met het globale karakter van deze methodiek. Voor herstructureeringen zal de huidige gedragslijn, waarbij de financiële gevolgen door middel van toevoegingen en uitnames worden gecompenseerd, worden voortgezet.

3. De overige elementen van van het besluit

De onderwerpen uit paragraaf 2 zagen vooral op veranderingen dan wel vernieuwingen in de rechtspositie van de wethouder.

Ten behoeve van de overzichtelijkheid worden hieronder de overige elementen van dit besluit in het kort opgesomd:

- de bezoldiging, vakantie-uitkering, eindejaarsuitkering en eenmalige uitkering (artikel 3);
- het aanvangstijdstip en het tijdstip van beëindiging van de bezoldiging (artikel 4);
- de geldelijke voorziening bij overlijden (artikel 5);
- de procedure voor de verhoging van de tijdsbestedingsnorm en de opklassificatie (artikelen 6 t/m 9);
- de overhevelingstoeslag (artikel 10 en 11);
- de tegemoetkoming in ziektekosten (artikelen 12 t/m 20);
- de vergoeding van reis- en verblijfkosten (artikel 22 en 23);
- een tegemoetkoming in de kosten voor kinderopvang (artikel 24)
- de vergoeding van overige kosten (artikel 25, 26 en 27);
- het aanvangstijdstip en het tijdstip van beëindiging van de vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen (artikel 28);
- een overgangsregeling (artikel 29 t/m 31).

In het artikelsgewijze gedeelte van deze nota zullen bovenstaande elementen worden toegelicht.

4. Financiële gevolgen

Voor een aantal in het besluit geregelde maatregelen moeten de financiële gevolgen vergoed worden door middel van een afzonderlijke verhoging van de algemene uitkering uit het Gemeentefonds. Deze worden hieronder aangegeven. De overige maatregelen betreffen aanpassing van maxima die geen verplichtend karakter hebben, dan wel arbeidsvoorwaarden waarvoor compensatie wordt geboden door middel van de methodiek voor loon- en prijscompensatie.

De kosten van de verlaging van de full-time grens voor wethouders in gemeenten van 24 000 inwoners naar gemeenten van 18 000 inwoners zijn geraamd op structureel f 2,8 miljoen per jaar.

De kosten van de verhoging van de tijdsbestedingsnorm voor wethouders in gemeenten van 14 000 tot 18 000 inwoners van 60% naar 70% zijn geraamd op structureel f 1,5 miljoen per jaar.

De kosten van de verhoging van de tijdsbestedingsnorm van wethouders in gemeenten van 0 tot 14 000 inwoners met 5% zijn geraamd op structureel f 3,1 miljoen.

In totaal bedragen de kosten van bovengenoemde maatregelen structureel f 7,4 miljoen per jaar. Vanaf 1994 zullen de uitkeringen uit het Gemeentefonds hiervoor worden verhoogd.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1

In dit artikel is allereerst de terminologie van de Gemeentewet overgenomen.

Doordat de Gemeentewet (artikel 44) de term bezoldiging hanteert in plaats van «jaarwedde» (artikel 100 oude gemeentewet) is het mogelijk de bezoldiging in maandelijkse bedragen te berekenen, waardoor een en ander beter aansluit bij de schalen van het BBRA 1984. De berekening in maandbedragen vergemakkelijkt tevens de berekening van de bezoldiging van de plaatsvervangend- en de deeltijdwethouder, hetgeen een verbetering is ten opzichte van de oude situatie.

De begripsbepaling van de «voormalig wethouder» sluit aan bij het daarvoor omschreven begrip «tijdstop van beëindiging van het wethouderschap». Het begrip voormalig wethouder ziet alleen op (deeltijd)-wethouders die benoemd zijn door de raad, op basis van artikel 35 dan wel artikel 36 van de Gemeentewet. Onder voormalig wethouder wordt dus uitdrukkelijk niet begrepen de (gewezen) plaatsvervangend wethouder, die aangewezen is door de raad op basis van artikel 51 van de Gemeentewet.

Artikel 2

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar paragraaf 2.4. van het algemene gedeelte, waar uitgebreid is ingegaan op de positie van de plaatsvervangend wethouder en de deeltijdwethouder.

Artikel 3

In dit artikel is de systematiek van de vroegere provinciale jaarweddeverordeningen overgenomen. Een belangrijk verschil is evenwel dat, zoals in de toelichting op artikel 1 reeds is aangegeven, voortaan wordt gesproken van bezoldiging in plaats van jaarwedde. In de bij het besluit behorende tabel zijn in verband daarmee maandbedragen opgenomen. *Voor de berekening van de door de wethouder daadwerkelijk te ontvangen bedragen in de klassen 1 tot en met 5A dient respectievelijk 25 tot en met 70% van het normbedrag te worden genomen.* Deze normbedragen, weergegeven op maandbasis, zijn afgeleid van de regelnummers uit het BBRA 1984 en wel als volgt:

Klasse	Regelnr.	Normbedrag BBRA 1984 op maandbasis per 1-1-1994
1	30	f 4 569,- (1 142,-)
2	30	f 4 569,- (1 599,-)
3	38	f 5 356,- (2 410,-)
4	50	f 6 521,- (3 587,-)
5A	55	f 6 981,- (4 887,-)
5B	55	f 6 981,-
6	61	f 7 531,-
7	67	f 8 203,-
8	78	f 9 543,-
9	86	f 10 836,-
10	92	f 11 918,-
11	102	f 13 969,-

Sinds 1 april 1993 worden de arbeidsvoorwaardenonderhandelingen

over het salaris, de arbeidsduur en de aanvullende aanspraken bij ziekte en werkloosheid niet meer centraal gevoerd, maar in acht sectoren. Per sector van de overheid wordt over de primaire arbeidsvoorwaarden afzonderlijk overleg gevoerd.

In het te voeren overleg tussen de centrales en de sectorwerkgevers kan hierdoor meer aandacht worden besteed aan de specifieke sectorale omstandigheden.

Het gevolg hiervan is dat de primaire arbeidsvoorwaarden in de sectoren van elkaar zullen gaan verschillen.

Voor de bezoldiging van de wethouder is aansluiting gezocht bij de sector Rijk; in paragraaf 2.8. is daar reeds op ingegaan.

Indien bepaalde arbeidsvoorwaarden in de sector Rijk worden afgesproken en aan deze voorwaarden een algemeen-karakterverklaring wordt verbonden, worden deze arbeidsvoorwaarden ook van toepassing op wethouders. Dit betekent dat, indien de bezoldiging van het personeel in de sector Rijk stijgt met een bepaald percentage, de bezoldiging van wethouders met eenzelfde percentage stijgt. Voor de toekenning van de vakantie-uitkering, de eindejaarsuitkering en de eenmalige uitkering aan wethouders is voor dezelfde systematiek gekozen.

Artikel 4

De periode waarover de wethouder een bezoldiging ontvangt vangt aan met ingang van de dag van benoeming, overeenkomstig artikel 35 van de Gemeentewet.

Aangezien de plaatsvervangend wethouder niet wordt benoemd, maar door de raad wordt aangewezen overeenkomstig artikel 51, eerste lid, van de Gemeentewet, wordt in het derde lid van artikel 4 bepaald dat de periode van bezoldiging van de plaatsvervangend wethouder begint met ingang van de dag van de aanwijzing.

Daarbij is nogmaals van belang dat ingevolge artikel 2, eerste lid, het raadslid de bezoldiging met terugwerkende kracht ontvangt, op het tijdstip dat hij meer dan dertig dagen onafgebroken een wethouder heeft vervangen. Dit betekent tevens dat, indien de vervanging korter dan 30 dagen heeft geduurd, de plaatsvervangend wethouder hiervoor geen bezoldiging of vergoedingen ontvangt.

Voor de wethouder die vervangen wordt heeft dit artikel geen gevolgen. De betaling van de bezoldiging en vergoedingen gaan door.

De periode van bezoldiging eindigt op het tijdstip van beëindiging van het wethouderschap, zoals dit gedefinieerd is in artikel 1, onderdeel f, van dit besluit. Voor de bepaling van het tijdstip van aftreden, bedoeld in artikel 42 Gemeentewet, wordt de «dag» van aftreden gehanteerd.

Artikel 5

Het tweede lid van dit artikel strekt ertoe de rechtspositionele erkenning van andere relatievormen dan het huwelijk te laten doorwerken naar wethouders.

Voor de toelichting op het derde lid wordt verwezen naar paragraaf 2.4. van het algemene gedeelte.

Artikel 6

Veelvuldig komt het voor dat wethouders in bepaalde gemeenten naar objectieve maatstaven gemeten meer tijd nodig hebben voor de aan hun wethoudersfunctie verbonden werkzaamheden. De bestuurslast in dergelijke gemeenten is dan hoger dan op grond van het inwonertal in de gemeente kan worden verwacht. Als de bestuurslast structureel aanzienlijk hoger is dan in andere gemeenten met eenzelfde aantal inwoners, biedt verhoging van de tijdsbestedingsnorm uitkomst.

Verhoging van de tijdsbestedingsnorm kan ook uitkomst bieden in de situatie dat een wethouder uit het college wegvalt (om wat voor reden dan ook) zonder dat een vervanger kan worden gevonden. Zo'n situatie doet zich bijvoorbeeld voor wanneer het einde van de zittingsduur nadert. In dat geval wordt de werklast verdeelt over de overgebleven wethouders.

De procedure voor verhoging van de tijdsbestedingsnorm is als volgt. Nadat de gemeente bij raadsbesluit besloten heeft tot verhoging van de tijdsbestedingsnorm dient zij een schriftelijk beargumenteerd verzoek in bij de provincie. Het college van gedeputeerde staten hoort de gemeenteraad en neemt vervolgens een besluit tot het al dan niet inwilligen van het verzoek. Wordt het besluit ingewilligd dan zenden gedeputeerde staten onverwijld hun besluit aan de Minister van Binnenlandse Zaken. De Minister van Binnenlandse Zaken beoordeelt of het besluit al dan niet in aanmerking komt voor schorsing of vernietiging.

Voorheen zonden gedeputeerde staten hun besluit aan de Minister van Binnenlandse Zaken ter koninklijke goedkeuring. Artikel 253 van de nieuwe Provinciewet vereist voor deze verplichting tot voorafgaande goedkeuring evenwel een wettelijke basis. Mede op grond van het streven naar vermindering van preventief toezicht is besloten om het besluit van gedeputeerde staten tot verhoging van de tijdsbestedingsnorm aan repressief toezicht te onderwerpen.

Als een gemeente besluit tot verhoging van de tijdsbestedingsnorm is het volgende van belang:

- de financiële gevolgen van de verhoging van de tijdsbestedingsnorm komen ten laste van haar eigen begroting;
- de verhoging van de tijdsbestedingsnorm gaat voor alle wethouders in de gemeente tegelijk en in dezelfde mate gelden.

Verlaging van de tijdsbestedingsnorm is niet mogelijk.

Artikel 7

Het plaatsen van een gemeente in een andere klasse dan die waartoe zij krachtens haar inwonertal hoort, wordt opklassificatie genoemd. Deze opklassificatie is, evenals de verhoging van de tijdsbestedingsnorm, een beleidsinstrument om de bezoldiging van (politieke) ambtsdragers in afzonderlijke gemeenten te verhogen. Verhoging van de tijdsbestedingsnorm heeft alleen betrekking op de bezoldiging van wethouders, terwijl opklassificatie met zich meebrengt dat de bezoldiging van alle politieke ambtsdragers wordt verhoogd. Bovendien kunnen in dat geval ook de salarissen van de gemeentesecretaris en de gemeenteambtenaren worden verhoogd. Om voor opklassificatie in aanmerking te komen, moet duidelijk worden aangetoond dat de werkdruk van de burgemeester en de wethouders, in uitzonderlijke mate uitsteekt boven de gebruikelijke werkdruk in andere gemeenten in de betreffende inwonersklasse.

Evenals bij de verhoging van de tijdsbestedingsnorm blijven ook bij opklassificatie de kosten van de bezoldiging, inclusief de verhoging, voor rekening van de gemeente.

De procedure die gevolgd moet worden om in aanmerking te komen voor opklassificatie is als volgt. Nadat de gemeente bij raadsbesluit besloten heeft tot het indienen van een verzoek om opklassificatie, dient zij dit verzoek schriftelijk beargumenteerd in bij de provincie. Het college van gedeputeerde staten hoort de gemeenteraad en neemt vervolgens een besluit tot het al dan niet inwilligen van het verzoek. Bij het inwilligen van het besluit stelt het college een tijdvak vast.

Op grond van het tweede lid heeft de opklassificatie dus een tijdelijk karakter gekregen, omdat steeds voor een bepaald tijdvak wordt vastgesteld of inschaling in een hogere klasse gezien de bestuurlijke zwaarte van een gemeente is gerechtvaardigd. Na verloop van het tijdvak wordt door gedeputeerde staten opnieuw bekeken of de hogere indeling voor een

nieuwe periode moet blijven gehandhaafd of dat de gemeente weer overeenkomstig het inwonertal moet worden ingedeeld.

Van zowel het besluit op grond van het eerste lid als van het besluit op grond van het tweede lid wordt onverwijld schriftelijke mededeling gedaan aan de Minister van Binnenlandse Zaken. De Minister van Binnenlandse Zaken beoordeelt of het besluit al dan niet in aanmerking komt voor schorsing of vernietiging.

Ook voor besluiten van gedeputeerde staten tot opklassificatie is het preventieve toezicht vervangen door repressief toezicht. In de toelichting bij artikel 6 is hier reeds op ingegaan.

De bewijslast bij opklassificatie is zwaarder dan die voor de verhoging van de tijdsbestedingsnorm. Immers, bij opklassificatie gaan automatisch alle politieke ambtsdragers mee in de verhoging van de salariering.

Artikel 8

Onderdeel a van het eerste lid van dit artikel bepaalt dat een gemeente voor de toepassing van artikel 3 naar een hogere klasse overgaat, indien de gemeente op 1 januari van twee opeenvolgende jaren de minimumgrens van de hogere klasse heeft bereikt. De wethouders van de betrokken gemeente ontvangen dan met terugwerkende kracht vanaf 1 januari van het eerste jaar dat die minimumgrens bereikt werd de hogere bezoldiging die verbonden is aan de hogere inwonersklasse, zoals weergegeven in de tabel.

Het is evenwel mogelijk dat een gemeente op de eerste peildatum de minimumgrens bereikt, doch door de betrokkenheid bij gemeentelijke herindelingsplannen op 1 januari van het jaar daarop een nog hogere klasse bereikt. In dit geval is onderdeel b, van het eerste lid van toepassing. Dit betekent dat dan voor de tweede peildatum de dag vóór de wijziging van de gemeentelijke indeling wordt genomen. Ingevolge artikel 1, onderdeel a, van de Wet algemene regels herindeling vindt een wijziging van de gemeentelijke indeling altijd plaats op 1 januari van een kalenderjaar. De tweede peildatum is diensgevolge 31 december van het daaraan voorafgaande kalenderjaar.

Indien dezelfde gemeente ten gevolge van een wijziging van de gemeentelijke indeling het inwonertal van een nog hogere klasse overschrijdt, geldt bovendien de procedure conform het derde lid van dit artikel. Als bijvoorbeeld een gemeente in oktober 1992 de 8 000 inwonergrens overschrijdt, dan is de eerste peildatum, ingevolge het eerste lid, 1 januari 1993. De gemeente overschrijdt echter per 1 januari 1994 de inwonergrens van 24 000 inwoners, ingevolge een wijziging van de gemeentelijke indeling. Op grond van onderdeel b, van het eerste lid, geldt dan als tweede peildatum 31 december 1993 en ontvangen de wethouders met terugwerkende kracht tot 1 januari 1993 de bezoldiging en de vergoeding van overige kosten behorende bij de inwonersklasse van 8 001 tot 14 000 inwoners. Op basis van het derde lid ontvangen de wethouders in dezelfde gemeente, zodra het inwonertal van 24 000 of meer door het Centraal Bureau voor de Statistiek in 1994 is openbaar gemaakt, de bezoldiging en vergoeding van overige kosten overeenkomstig de bedragen, behorende bij de inwonersklasse van 24 001 tot 40 000 inwoners.

Artikel 9

De overgang van een gemeente naar een lagere klasse en de daarmee gepaard gaande lagere tijdsbestedingsnorm kunnen op grond van dit artikel niet leiden tot verlaging van de bezoldiging van de in functie zijnde wethouders. De reden hiervoor is gelegen in het rechtszekerheidsbeginsel. Aan de vóór de overgang naar de lagere klasse aangetreden

wethouders moet de garantie kunnen worden geboden dat zij hun functie tegen gelijkblijvende bezoldiging moeten kunnen blijven uitoefenen.

Na de overgang naar een lagere klasse benoemde of aangewezen (plaatsvervangend) wethouders worden wel bezoldigd op basis van de lagere klasse. Bij hen speelt immers in dit verband het rechtszekerheidsbeginsel niet.

Artikel 10

In het eerste lid wordt de verplichting opgelegd om de wethouder een toeslag op de bezoldiging toe te kennen. Deze toeslag is niet nieuw ingevoerd, maar is een met een overhevelingstoeslag vergelijkbare toeslag.

De toeslag zal gelden voor de periode dat het personeel in de sector Rijk in aanmerking komt voor een overhevelingstoeslag op basis van de Wet overhevelingstoeslag opslagpremies. De wethouder valt niet automatisch onder bovenstaande wet, omdat de wethouder niet in loondienst werkzaam is en geen werkgever heeft. In artikel 10 worden de van belang zijnde artikelen uit de Wet overhevelingstoeslag opslagpremies van overeenkomstige toepassing gemaakt op de wethouder.

De hoogte van de toeslag is gelijk aan die van de premies Algemene wet bijzondere ziektekosten (AWBZ) en Algemene arbeidsongeschiktheidswet (AAW) (de opslagpremies) die een wethouder in de situatie vóór de invoering van het Oort-regime verschuldigd zou zijn geweest.

Het aanknopen bij de vóór-Oortse situatie impliceert dat voor de berekening van de toeslag dient te worden geabstraheerd van een aantal in verband met de operatie-Oort staande wijzigingen van wettelijke regelingen. Een en ander is tot uitdrukking gebracht in het eerste lid, met name in onderdeel a.

Ook van de toeslag zelf moet worden geabstraheerd. Bovendien moet geabstraheerd worden van de fictief vast te stellen AWBZ-premie en de correctie van die premie als gevolg van de herstructurering van het ziektekostenverzekeringsstelsel op grond van de wet van 15 december 1988, houdende invoering van een gedeeltelijke nominale premie in de ziekenfondsverzekering, uitbreiding van het verstrekkingenpakket van de Algemene wet bijzondere ziektekosten en enige andere wijzigingen in de Ziekenfondswet en de Algemene wet bijzondere ziektekosten, alsmede daarmee samenhangende wijzigingen in enige andere wetten en regelingen met betrekking tot de sociale zekerheid en de belastingwetgeving (Stb. 1988, 610) en de Wet stelselwijziging tweede fase ziektekostenverzekering (Stb. 1991, 587).

Het tweede lid van dit artikel ziet op de situatie dat vrijstelling van premiebetaling ingevolge de in het eerste lid genoemde bepalingen wegens gemoedsbezwaren wordt gegeven. Ten aanzien van deze categorie treft de AWBZ een afzonderlijke regeling.

De hieruit voor betrokkene voortvloeiende financiële last kan niet onder de termen van het eerste lid worden begrepen, zodat in het tweede lid daarvoor een aparte formele basis is geschapen.

Artikel 11

De premiecompensatie wordt op dezelfde wijze als in het bovenstaande geschetst, verleend aan voormalige wethouders, zolang zij een uitkering op grond van de gemeentelijke verordening krachtens de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers (Appa) genieten. Ook zij betalen zelf de premies ingevolge de AAW en de AWBZ en ondergaan de inhoudingen die op het overheidspersoneel worden toegepast.

De regeling van de premiecompensatie is niet van toepassing op nabestaanden van wethouders die een pensioen op basis van de Appa

ontvangen. Zij betalen weliswaar wel zelf premie AAW en AWBZ, maar zijn niet onderworpen aan de inhoudingsmaatregelen.

Artikel 13

In dit artikel wordt de hoogte van de tegemoetkoming in de ziektekosten(verzekering) geregeld wanneer de wethouder deelneemt aan een van gemeentewege getroffen ziektekostenvoorziening.

Hierbij is aansluiting gezocht bij de al voor gemeentelijk personeel geldende regelingen. Eventuele verschillen op gemeentelijk niveau werken dan ook door naar de wethouders. Wat de tegemoetkoming in de premie betreft betekent een en ander dat deze, evenals voor ambtelijk personeel geschiedt, op een «vijftig-vijftig»-basis gedeeld kan worden door wethouder en gemeente.

Artikel 14

Wethouders die niet deelnemen aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling komen eveneens in aanmerking voor een tegemoetkoming. In het koninklijk besluit van 3 juli 1986, tot uitvoering van artikel 100, derde lid, van de gemeentewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het wethoudersambt (Stb. 406) was er al van afgezien om deelname van de wethouder aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling verplicht te stellen. De reden hiervoor hangt samen met het speciale karakter van de wethoudersfunctie, waardoor minder zekerheid bestaat over de tijdsduur dat de functie vervuld kan worden. Zo kan opzegging van een reeds gesloten verzekering, voor de (wellicht korte) duur van het wethouderschap onaantrekkelijk zijn in verband met problemen bij het later weer toetreden (herkeuring, anciënniteit e.d.).

Voorts geeft dit artikel de rangorde aan van de wijzen waarop in dergelijke gevallen compensatie moet worden verstrekt. In eerste instantie is aangesloten bij hetgeen in de betrokken gemeente gebruikelijk is voor degenen die niet aan de publiekrechtelijke ziektekostenregeling deelnemen.

Indien een gemeente geen voorziening heeft voor ambtenaren die niet aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling (kunnen) deelnemen, wordt wel een voorziening getroffen voor de wethouders.

De rechtvaardiging hiervoor is dat het redelijk is een wethouder, die met het oog op de wethoudersfunctie gedeeltelijk ontslag heeft genomen uit een andere functie en in verband hiermee een gedeelte van het werkgeversaandeel in de premie voor de ziektekostenverzekering ontbeert, hiervoor gecompenseerd wordt. Om die reden wordt in die situatie het bedrag van de tegemoetkoming afgestemd op de kosten die (gemiddeld) gemaakt worden ten behoeve van een anderszins gesloten verzekering. De tegemoetkoming wordt dan ook niet gekoppeld aan het werkgeversaandeel van de gemeente ten behoeve van deelnemers aan het IZA, welke immers afgestemd is op juist deze specifieke situatie.

Op grond van het voorgaande is in het tweede lid van dit artikel geregeld dat, indien gemeentelijke voorzieningen ter zake van een tegemoetkoming in de premie van een ziektekostenverzekering voor degenen die niet aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling deelnemen ontbreken, op wethouders de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 van toepassing is.

Het tweede lid bepaalt eveneens dat op wethouders de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 van toepassing is, wanneer de wethouder geen ziektekostenverzekering heeft afgesloten. Hiermee is aangesloten bij de regeling ter zake voor rijksambtenaren. Indien een rijksambtenaar namelijk geen ziektekostenverzekering heeft afgesloten, krijgt hij op grond van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor zichzelf en zijn

partner een interimtegemoetkoming. Er wordt in die situatie geen interimtegemoetkoming verstrekt voor zijn kinderen.

Het speciale karakter van de wethoudersfunctie brengt evenwel met zich mee dat de Interimregeling niet in zijn totaliteit van toepassing is verklaard, maar dat er enkele uitzonderingen zijn gemaakt. Kenmerkend voor het wethouderschap is immers dat het in een groot aantal gevallen gaat om een deeltijd-functie. Derhalve is artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling voor deeltijd-wethouders gedeeltelijk buiten toepassing gelaten, omdat de regeling anders haar doel voorbij zou schieten. Artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling regelt namelijk dat niet alleen degenen die aanspraak hebben op volledige geneeskundige verzorging of op volledige vergoeding van de kosten daarvan geen tegemoetkoming ontvangen, maar is ook opgenomen dat dit geldt voor hen die daarop gedeeltelijk aanspraak hebben. Dit laatste zal zich bij deeltijd-wethouders vaak voordoen uit hoofde van een andere deeltijdbetrekking.

Voorts wordt in verband hiermee aan artikel 5 van de Interimregeling, dat in die regeling uitsluitend betrekking heeft op betrekkingen bij de rijksoverheid, een ruimere strekking gegeven. Op grond van deze ruimere strekking is dit artikel van toepassing op door de wethouder bij dé overheid vervulde betrekkingen. Het geldt dus ook voor de wethouder die bij een andere overheid dan de rijksoverheid werkt.

Voor de toepassing van de Interimregeling op wethouders die tevens rijksambtenaar zijn zal de wethoudersfunctie behandeld worden als ware het een betrekking bij de rijksoverheid, zodat ook in deze gevallen niet artikel 3, eerste lid, onderdeel c, maar artikel 5 van de Interimregeling van toepassing is. De artikelen 3, eerste lid, onderdeel d, 6 tot en met 8, 10 tot en met 13 van de Interimregeling worden buiten toepassing gelaten, omdat zij niet van toepassing zijn op de wethoudersfunctie, dan wel omdat de regeling terzake door de gemeente kan geschieden.

Artikel 15

Het eerste lid van dit artikel maakt het mogelijk om compensatie van de premies AOW/AWW aan de wethouder te verlenen. De wethouder komt hiervoor in aanmerking als hij onder de IZA-regeling valt. Wethouders die onder de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 vallen ontvangen immers een netto-vergoeding voor ziektekosten. Het inkomen van de wethouder mag bovendien niet zodanig hoog zijn dat hij reeds over het wethoudersinkomen de maximaal verschuldigde premie AOW/AWW betaalt. In dat geval hoeft namelijk geen premie over de werkgeversbijdrage te worden afgedragen.

Zoals in paragraaf 2.6. van het algemene gedeelte reeds werd opgemerkt zijn de premies AOW/AWW sinds 1990 onderdeel van het tarief van de eerste schijf van de inkomstenbelasting. Het te compenseren bedrag wordt berekend door het premiedeel AOW/AWW (in 1993 15,2 %) te vermenigvuldigen met de werkgeversbijdrage (in 1993 4,99% van het bruto-salaris + 11,4% overhevelingstoeslag). Dit resulteert voor 1993 in de volgende formule: $15,2\% \times (4,99\% \text{ bruto-salaris} + 11,4\% \text{ overhevelingstoelag})$.

De maximale premie-grens is 15,2 % van het bedrag van de eerste schijf (in 1993 f 43 267 minus de voor betrokkene geldende belastingvrije som (in 1993 basisaftrek f 5769)). Uitgaande van de basisaftrek is de maximum-premie in 1993 derhalve: $15,2\% \times (f 43 267 - f 5 769) = f 5 713$.

De compensatie is daardoor alleen van belang voor de wethouder met een inkomen dat lager (of gelijk) is dan het bedrag van de eerste schijf van de inkomstenbelasting, hetgeen is verwoord in het tweede lid van dit artikel. De regeling heeft dus alleen betrekking op de (deeltijd)wethouder in de klassen 1 tot en met 3 (bruto-inkomen vanaf f 10 774 t/m 25 253 excl. 8% vakantiegeld en 11,4% overhevelingstoelag).

De hoogte van de compensatie is afhankelijk van de individuele situatie van de wethouder. Als wordt uitgegaan van de fiscale basisaftrek zou in 1993 de compensatie variëren van $\pm$ f 100 voor wethouders in klasse 1 tot $\pm$ f 250 in klasse 3.

Artikel 16

De in dit artikel genoemde gemeentelijke regeling ziet op de zgn. 1%-regeling. Indien er ondanks de IZA-regeling nog relatief hoge ziektekosten voor eigen rekening blijven kan op grond van deze 1%-regeling daarin nog een aanvullende tegemoetkoming worden verleend. Volgens dit artikel komen ook wethouders voor deze 1%-regeling in aanmerking.

Artikel 17

In dit artikel wordt geregeld dat de ziektekostenregeling van overeenkomstige toepassing is op wachtgeld- of pensioen-genietende wethouders en voormalige wethouders. De ziektekostenregeling is ook van overeenkomstige toepassing op weduwen-, weduwnaars- of wezenpensioen genietende nabestaanden van wethouders en voormalige wethouders. Hiermee is aangesloten bij de IZA-regelingen, die genoemde groepen als deelnemer aanmerken. Indien betrokkenen niet deelnemen aan een gemeentelijke ziektekostenvoorziening hebben zij aanspraak op een tegemoetkoming, waarvan de berekeningswijze geschiedt volgens de rangorde zoals in artikel 14 vastgelegd. Dit betekent dat ook de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 op deze groeperingen overeenkomstige toepassing vindt, hoewel de Interimregeling zelf genoemde groeperingen niet als belanghebbende aanmerkt. Het is billijk dat betrokkenen over één kam worden geschoren wat de gemeentelijke bijdrage betreft, ongeacht of de wethouder wel of niet aan een van gemeentewege getroffen voorziening heeft deelgenomen.

Wellicht ten overvloede wordt nog vermeld dat dit artikel niet ziet op wachtgeld- of pensioen-genietende nabestaanden van plaatsvervangende (voormalig) wethouders. Hun positie is geregeld op basis van het raadslidmaatschap van de plaatsvervangend wethouder.

Artikel 18

Bij de berekening van het bedrag van de tegemoetkoming in de ziektekosten(verzekering) speelt de tijdsbestedingsnorm van de wethoudersfunctie een rol.

Daarom is in dit artikel verwezen naar de percentages zoals genoemd in de tabel.

De tijdsbestedingsnorm is evenwel op grond van artikel 6 variabel. Daarom is in het tweede lid bepaald dat, indien gedeputeerde staten hebben besloten tot verhoging van de tijdsbestedingsnorm in een gemeente, het hogere percentage ook bij de uitvoering van dit besluit van toepassing is.

Artikel 19

In artikel 43 van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) komt, als supplement op de voorzieningen ter tegemoetkoming in de directe ziektekosten, voor, dat onder bepaalde omstandigheden aanspraak kan worden gemaakt op vergoeding van zogenaamde indirecte ziektekosten. Een dergelijke regeling kan ingevolge dit artikel overeenkomstige toepassing vinden op de wethouder. Bij de beoordeling van de vraag of de kosten gemaakt voor leden van zijn huishouden redelijkerwijs niet te

zijnen laste kunnen blijven, kan onder meer het inkomen van deze personen betrokken worden.

Artikel 20

Dit artikel maakt het mogelijk dat een door de gemeente ten aanzien van haar ambtelijk personeel getroffen voorziening voor de hier bedoelde kosten zich mede kan uitstrekken over de wethouders in die gemeente. Het zal hier meestal gaan om kosten die het gevolg zijn van een dienstongeval.

De wijze waarop een gemeente zich indekt tegen de uit de door haar aanvaarde morele aansprakelijkheid optredende kosten, is een autonome aangelegenheid. Meestal wordt gekozen voor het afsluiten van een ongevallenverzekering voor het gehele ambtelijk personeel. De gemeente neemt in zo'n geval de premiebetaling voor de ongevallenverzekering voor haar rekening, terwijl het de wethouder (of diens nabestaanden) mogelijk wordt gemaakt de uitkering die op grond van de ongevallenverzekering wordt gedaan te ontvangen.

Wat de hoogte van de uitkering betreft geldt als uitgangspunt hetgeen algemeen gebruikelijk is in deze verzekeringssfeer en in het bijzonder hetgeen gangbaar is voor het ambtelijk personeel in de betrokken gemeente.

Over de bevoegdheid van de wethouders tot het nemen van besluiten over zaken die hun aangaan kan vermeld worden dat de wethouders deze bevoegdheid hebben voor zover een algemene regeling wordt getroffen. In het geval van een concreet verzoek is de betrokken wethouder op grond van artikel 58, in samenhang met artikel 28, eerste lid, onder a, van de Gemeentewet van stemming uitgesloten.

Artikel 21

Deze aanvullende uitkering wordt verleend wanneer de ziekten of gebreken, welke tot de ongeschiktverklaring of tot het overlijden van de wethouder hebben geleid, in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de opgedragen werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht.

Artikel 22

Dit artikel ziet op de kosten van het reizen tussen de woning van de wethouder en zijn of haar plaats van tewerkstelling, het gemeentehuis. De begrippen woning en plaats van tewerkstelling worden in dezelfde zin gehanteerd als in het Verplaatsingskostenbesluit 1989.

Het gaat in dit artikel om een bevoegdheid; de raad kan dus eenzijdig achterwege laten. Treft de raad wel een regeling: dan dient deze aan te sluiten bij de rijksnorm, neergelegd in het Verplaatsingskostenbesluit 1989, en de daarop gebaseerde Verplaatsingskostenregeling 1989, zoals sedertdien gewijzigd en wel in de vorm van een maximum-norm. De raad kan in zijn verordening van deze norm naar beneden afwijken.

Op grond van artikel 12 van het Verplaatsingskostenbesluit 1989 kan aanspraak worden gemaakt op een tegemoetkoming indien de te reizen afstand tussen woning en plaats van tewerkstelling meer dan 10 kilometer bedraagt. Deze laatste beperking is in het eerste lid, onderdeel a, opgenomen.

De vergoeding is belastingvrij indien zij onder de normen blijft van het reiskostenforfait van artikel 4 van de Uitvoeringsregeling inkomstenbelasting 1990 jo. artikel 8 Uitvoeringsregeling loonbelasting 1990.

Artikel 23

Wat de reiskosten voor niet-woon-werkverkeer betreft kan de raad bepalen dat de zakelijke kilometers (per auto, per openbaar vervoer en per taxi) individueel kunnen worden gedeclareerd. Voor het gebruik van openbaar vervoer en andere vervoermiddelen (m.u.v. de eigen auto) gaat het om declaratie van de werkelijk gemaakte kosten. Voor het gebruik van de eigen auto wordt aangesloten bij de rijksnorm op basis van artikel 7 van het Reisbesluit binnenland. In dit geval kan de raad eveneens in de verordening van het bedrag dat op grond van het Reisbesluit binnenland is vastgesteld, naar beneden afwijken.

Omtrent het te gebruiken vervoermiddel is niets bepaald in het onderhavige besluit. In de regels die de raad kan stellen omtrent de verlening van een vergoeding voor reiskosten, kan hij ook regels opnemen inzake de eventuele verplichte keuze voor een bepaalde manier van vervoer, zoals bijvoorbeeld het Reisbesluit binnenland, dat in artikel 7 doet door middel van een keuze voor het openbaar vervoer.

De op het Reisbesluit binnenland gebaseerde Reisregeling binnenland kent een vergoeding toe van f 0,57 (bedrag per 1-1-'94) per afgelegde kilometer voor het gebruik van een eigen motorvoertuig. Het staat de raad vrij om dit bedrag lager vast te stellen. Een vergoeding tot f 0,57, alsmede een vergoeding van de kosten per openbaar vervoer, zijn volledig onbelast.

Ten aanzien van de verblijfkosten samenhangend met niet-woon-werkverkeer kan de raad, op grond van het tweede lid van dit artikel, in zijn verordening bepalen dat de kosten van zakelijk gebruikte maaltijden en de kosten voor overnachting individueel kunnen worden gedeclareerd. Aan de hoogte van de verblijfkosten wordt in dit besluit geen maximum gesteld.

Evenals bij de reiskosten niet-woon-werkverkeer wordt het bij deze verblijfkosten aan de raad overgelaten in de verordening procedurele regels op te nemen omtrent bij voorbeeld de vereiste bewijsstukken bij declaraties. Tevens kunnen in de verordening regels worden opgenomen over de wijze van verstrekking van de vergoedingen.

Artikel 24

Bij verordening kunnen regels worden gesteld over de kosten van kinderopvang noodzakelijk voor de vervulling van het wethouderschap.

Onder de kosten van kinderopvang noodzakelijk voor de vervulling van het wethouderschap vallen ook de kosten die voor kinderopvang in de avonduren worden gemaakt. Voor een regeling zou bijvoorbeeld kunnen worden aangesloten bij de regeling die er, in een aantal gevallen, is voor het gemeentelijk personeel.

Artikel 25

Voor de overige kosten, genoemd in het eerste lid, kunnen de volgende belastingvrije maximale vergoedingen worden verstrekt (bedragen op jaarbasis per 1-1-'94).

Klasse	Tijds- bestedings- norm	Inwonertal (x 1000)	Bedrag vergoe- ding
1/2/3	25/35/45%	- 8	f 3 262,-
4	55%	8 - 14	f 5 365,-
5A	70%	14 - 18	f 6 944,-
5B t/m 11	100%	18 -	f 7 576,-

Bij de opbouw van de bedragen is rekening gehouden met de volgende kostencategorieën:

- Cursussen, seminars, symposia, congressen
- Excursies, incl. verblijfkosten
- Vakliteratuur
- Vereniging van raadsleden
- Afschrijving tekstverwerker met toebehorende faxapparatuur, andere technische middelen (excl. telefoon)
- Zakelijke telefoonkosten (uitsluitend gesprekskosten)
- Portokosten en fotokopieën
- Bijdrage in de kosten van fractieassistent/fraktieweekends/vergaderkosten fractie/secretariaat van de fractie
- Representatiekosten (bijv. attenties bij recepties)

De verlaging van de full-timegrens naar gemeenten met een inwonertal van 18 000 werkt eveneens door in de vergoeding van de overige kosten. Dit betekent dat in gemeenten met meer dan 18 000 inwoners een maximale onkostenvergoeding kan worden verstrekt van f 7 576,-.

De bedragen genoemd in dit artikel, zijn maximum-normen. De raad kan in zijn verordening van deze normen naar beneden afwijken.

Voorts dient vermeld te worden dat de vergoeding voor overige kosten fiscaal volledig onbelast is. Indien door wethouders meer kosten worden gemaakt ter vervulling van het ambt zullen deze (meer)kosten, binnen de ruimte van de aftrekbare kosten, individueel in aftrek kunnen worden gebracht. Hiervoor zullen aan de belastinginspecteur bewijsstukken dienen te worden overgelegd.

De mogelijkheid om kosten af te trekken is overigens beperkter dan het onbelast kunnen ontvangen van vergoedingen. Aftrek van (meer)kosten in de bovengenoemde kostencategorieën is nog slechts mogelijk indien wordt aangetoond dat de werkelijk gemaakte kosten de kostenvergoeding, vermeerderd met het arbeidskostenforfait, overtreffen.

De bedragen voor de vergoeding van overige kosten worden vanaf begin 1994 niet meer herzien aan de hand van het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie, maar aan de hand van de consumentenprijsindex (CPI). De CPI is namelijk beter bruikbaar als maatstaf voor de ontwikkeling van de kosten van het levensonderhoud en als maatstaf voor de koopkracht dan het prijsindexcijfer.

In de CPI wordt voortaan rekening gehouden met de prijsontwikkeling van diensten van de overheid en van contributies aan sportverenigingen en andere organisaties. Voorts houdt de CPI rekening met de consumptiegebonden belastingen. Onder deze belastingen worden verstaan: onroerend-zaakbelasting, motorrijtuigenbelasting, verontreinigingsheffing oppervlaktewateren, rioolrechten/rioolbelasting, reinigingsrechten/afvalstoffenheffing en hondenbelasting.

Artikel 26

Het eerste lid van dit artikel ziet op de situatie dat een wethouder of plaatsvervangend wethouder nog geen kalenderjaar de functie heeft vervuld. Artikel 25 geeft namelijk alleen jaarbedragen weer. Om misverstanden te voorkomen bepaalt het eerste lid van artikel 26 dat de wethouder of plaatsvervangend wethouder een vergoeding krijgt die evenredig is aan de tijd dat hij de functie heeft uitgeoefend.

Als een (plaatsvervangend) wethouder bijvoorbeeld een half jaar de functie heeft vervuld, ontvangt hij de helft van het maximale bedrag, genoemd in artikel 25, behorend bij de klasse, waarin zijn gemeente valt.

In het tweede lid van dit artikel wordt een dergelijke regeling ook getroffen voor de wethouder die met toepassing van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet de betrekking in deeltijd uitoefent.

De voor deze wethouder vastgestelde tijdsbestedingsnorm vormt namelijk tevens het percentage van het in artikel 25 genoemde maximale

bedrag dat deze kan ontvangen aan vergoeding voor overige kosten. Als een wethouder in bijvoorbeeld een gemeente met 20 000 inwoners de betrekking voor 40% in deeltijd uitoefent, komt hij slechts in aanmerking voor een vergoeding van 40% van f 7 576,-. Van deeltijdwethouders kan alleen sprake zijn in gemeenten met meer dan 18 000 inwoners.

Voor een deeltijdwethouder, in de zin van artikel 36, tweede lid, van de Gemeentewet, die minder dan een jaar de functie heeft vervuld, dient een berekening van de vergoeding voor overige kosten plaats te vinden eerst op basis van het eerste lid van dit artikel en vervolgens op basis van het tweede lid van dit artikel.

Een wethouder die een half jaar lang de functie voor 40% in deeltijd heeft vervuld, ontvangt dan 40% van de helft van f 7 576,-.

Artikel 27

Een verhoging van de tijdsbestedingsnorm conform artikel 6 kan op grond van het eerste lid tot een verhoging van de vergoeding voor overige kosten leiden. Hiervoor is het wel noodzakelijk dat aan de hogere tijdsbestedingsnorm ook een hoger bedrag is verbonden.

Als bijvoorbeeld de tijdsbestedingsnorm verhoogd wordt van 35% naar 45%, dan blijft het bedrag voor de vergoeding hetzelfde, namelijk f 3 262,-. Wordt de tijdsbestedingsnorm echter verhoogd van 45% naar 55% dan neemt het bedrag voor de vergoeding wel toe, namelijk van f 3 262,- naar f 5 365,-.

Hetzelfde geldt op grond van het tweede lid voor plaatsing van een gemeente in een andere klasse door middel van opklassificatie. Plaatsing in een hogere klasse leidt dan eveneens tot een verhoging van de vergoeding voor overige kosten.

Plaatsing van een gemeente in een lagere klasse door daling van het inwonertal of ten gevolge van gemeentelijke herindeling heeft op grond van het rechtszekerheidsbeginsel, zoals verwoord in artikel 9, geen verlaging van de vergoeding voor overige kosten tot gevolg voor wethouders die reeds in functie waren op het tijdstip van plaatsing in de lagere klasse.

Artikel 28

Zoals in artikel 4 de periode is geregeld waarover de wethouder bezoldiging kan ontvangen, regelt dit artikel de periode waarover een vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen kan worden verkregen.

Daarbij is nog van belang dat het raadslid de vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen met terugwerkende kracht ontvangt, op het tijdstip dat het raadslid meer dan dertig dagen onafgebroken een wethouder heeft vervangen.

Voor een uitgebreide toelichting wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4.

Artikel 29

Door de inwerkingtreding van dit besluit zijn er inmiddels drie «wedde-structuren» van toepassing op wethouders. Ten eerste de wedde-structuur van vóór de wijziging in 1985 (invoering herziene Ubink-normen), ten tweede de wedde-structuur van na de wijziging in 1985 en ten slotte de wedde-structuur, zoals ingevoerd door dit besluit. Het is mogelijk dat sommige wethouders op grond van eerder geregeld overgangsrecht nog onder de eerste wedde-structuur vallen. Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat ook na de inwerkingtreding van dit besluit de wethouders, die op grond van een van de eerste twee hierboven genoemde wedde-structuren werden bezoldigd, er niet op achteruit mogen gaan. Op hen

blijft de wedde-structuur, ingevolge welke zij op het moment van inwerkingtreding van dit besluit nog werden bezoldigd, van toepassing.

Het eerste lid ziet niet op de situatie van een inkomensvermindering ten gevolge van daling van het inwonertal, waarin de bestaande rechtspositie-regelingen voorzien. Als van zo'n geval sprake is en de bezoldiging conform de oude weddestructuur nadeliger uitvalt dan bezoldiging volgens dit besluit, is dit besluit van toepassing.

Artikel 31

De in het eerste lid genoemde beslissingen die zijn genomen op basis van de ingetrokken besluiten, blijven rechtsgeldig.

De in het tweede lid genoemde beslissingen zijn eveneens rechtsgeldig. Het tweede lid van dit artikel is echter opgesteld om te voorkomen dat, bij gemeenten die in een andere klasse zijn ingedeeld of bij gemeenten die een hogere tijdsbestedingsnorm hebben dan waar hun inwonertal recht op geeft, verwarring ontstaat over de weergave van de klassificatie en de tijdsbestedingsnorm in de tabel en in de toelichting bij artikel 25.

Artikel 32

In dit artikel is aan het besluit terugwerkende kracht verleend tot en met 1 januari 1994, waardoor aansluiting is bereikt bij het moment van inwerkingtreding van de Gemeentewet.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn